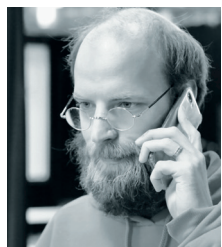

REFORMA V LEDOVCI A LEDOVEC V REFORMĚ

Na vysoké škole jsem se učil o různém vnímání času. Rumunský filosof, religionista a spisovatel Mircea Eliade je rozdělil na cyklické a lineární. To cyklické spojoval s přírodními národy, které své chápání světa odvíjely od přírody a jejího koloběhu. Stále se vracějící jaro znamenalo znovuzrození přírody a života vůbec. Moderní lidé pak začali čas vnímat lineárně. Máme nějaké dějiny, doufáme, že budoucnost

znamená cestu k lepšímu životu a světu. Vzpomněl jsem si na to, protože přesně před rokem jsme žili přípravami na otevření prvního centra duševního zdraví (CDZ) v Plzni, chystali jsme se na rozdělení nového týmu sociální rehabilitace v Klatovech a současně s tím vším se blížily uzávěrky každoročních provozních grantů a dotací na provoz ostatních sociálních služeb a aktivit Ledovce.

A co mohu napsat dnes? Co se v rámci běžící reformy na Ledovci děje? No, vlastně se nacházíme ve stejné situaci jako zhruba před rokem. Jako bychom se vrátili zase na začátek. Připravujeme se na centrum duševního zdraví, které plánujeme otevřít v Klatovech, chystáme nový terénní tým v Tachově, na spadnutí jsou žádosti o dotace na provoz služeb v příštím roce. Není pak těžké po letech upadnout do rutiny.

Jenže on to není vlastně návrat na úplný začátek. Jsme chytřejší. No dobře. Jsme zkušenější. Již víme, co to všechno obnáší, máme zkušenosti s prvním CDZ. Již půl roku funguje. A funguje ku prospěchu lidí, kteří mají zkušenost s vážným duševním onemocněním. Počet klientů a zájemců o jeho služby překračuje stovku. V jednotlivostech tedy možná něco děláme od úplného začátku, ale když se na to podíváme s odstupem, budujeme stále pevnější síť služeb pro lidi se zkušeností s duševním onemocněním. A tak postupnými kroky pomáháme naplňovat cíle reformy. Především ten obecný, aby se lidem s duševním onemocněním zlepšovala kvalita života.

A jak se samotným lidem s vlastní zkušeností s duševním onemocněním žije? To se od některých můžete dozvědět třeba na besedě „Moje jméno není diagnóza“, která proběhne v rámci letošních Dní pro duševní zdraví v Plzni. Podobnou jsme uspořádali v září v Klatovech a byla náramně zajímavá. Už se těším na tu v Plzni. Doražte taky! Někdy je fajn vracet se k cyklickým stálícím, kterou Dny pro duševní zdraví jistojistě jsou!

Petr Moravec

znamená cestu k lepšímu životu a světu. Vzpomněl jsem si na to, protože přesně před rokem jsme žili přípravami na otevření prvního centra duševního zdraví (CDZ) v Plzni, chystali jsme se na rozdělení nového týmu sociální rehabilitace v Klatovech a současně s tím vším se blížily uzávěrky každoročních provozních grantů a dotací na provoz ostatních sociálních služeb a aktivit Ledovce.

A co mohu napsat dnes? Co se v rámci běžící reformy na Ledovci děje? No, vlastně se nacházíme ve stejné situaci jako zhruba před rokem. Jako bychom se vrátili zase na začátek. Připravujeme se na centrum duševního zdraví, které plánujeme otevřít v Klatovech, chystáme nový terénní tým v Tachově, na spadnutí jsou žádosti o dotace na provoz služeb v příštím roce. Není pak těžké po letech upadnout do rutiny.

Petr Moravec

NÁSTUPY – VÝSTUPY

Na začátku června jsme do týmu sociální rehabilitace Plzeň venkov přivítali kolegyni Dagmar Hörnerovou, která rozšířila řady IPS specialistů na Ledovci. Vítejte! A od října nás bude zase o trochu víc (o tom ale až v dalším čísle).

Stále jsme připraveni vidět se s novými zájemci o práci na Ledovci. V těchto dnech zveřejňujeme aktuální výběrové řízení. Na adrese ledovec@ledovec.cz uvítáme životopisy a motivační dopisy těch z Vás, kteří by měli chuť dělat to s námi.

Drahomíra Franzová

Ledovky

www.ledovec.cz

3/2019

10. občasník Ledovce, z.s.

Děláme na kvalitě

Na konci srpna se vedoucí služeb a manažeři Ledovce svolali k výjezdní poradě. Hlavním tématem, kromě běžných provozních záležitostí, byla právě kvalita. Zkoušeli jsme se zaměřit na hodnoty a postoje, které jsou pro nás na Ledovci klíčové, některé oprášit, některé pojmenovat nově, některé si dát jako výzvu. Vymýšleli

jsme taky, že zkusíme slova „recovery“ a „zotavení“ používat co nejméně, a přesto tak, aby na nás bylo poznat, že to bereme opravu vážně. Pracovali jsme intenzivně, dnem i nocí, bavilo nás to a bylo nám spolu dobře. Výsledný produkt ještě není hotový, ale jeden z postojů, který jsme si připomínali je například: „nemusím lidem

rozumět, abych jim mohl pomáhat“. Kromě toho jsme přes prázdniny absolvovali několik kontrol, napsali a poslali několik monitorovacích zpráv, udělali první kroky pro vznik nového týmu v Tachově a hlavně zkoušeli nabírat síly...

Drahomíra Franzová, foto: Petr Moravec

Zprávy z Klatov

Letní vydání Ledovek přineslo poprvé zprávy z Klatov. Je září a klatovský tým sociální rehabilitace má za sebou již téměř půl roku fungování. Vydržel! A to je moc dobře! Službu sociální rehabilitace si na Klatovsku žádá stále více lidí, takže se má tříčlenný tým skutečně co ohánět a podle vlastních slov je navíc i čím dál více terénní. Za nejdůležitější považují dvě ženy v týmu příchod mužské posily, Davida Javorského, který poskytuje podporu lidem se zkušeností s duševním onemocněním (i svým

Sociální rehabilitace Ledovec komunitní tým Klatovy

kolegyním) z pozice peer konzultanta. V polovině září proběhly v Klatovech historicky poprvé, a podle nás úspěšně, Dny pro duševní zdraví. Třídenní program (20., 23. a 24. září) proběhl v příjemném prostředí Café Jednorozec na klatovském náměstí. Zahájili jsme jej v pátek moderovanou diskuzí s lidmi s vlastní zkušeností s duševním onemocněním

(jedním z nich byl právě kolega David Javorský), pondělí patřilo představení klatovské svépomocné organizace Křišťál a úterý pak dokumentárnímu filmu Paralelní životy. Všem, kdo přišli, děkujeme!

vrba

foto: Petr Moravec

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

**přijďte na
Dny pro duševní zdraví
v Plzni**
strana 4

najděte introvertní vystřihávanou
strana 4

**přihlaste se na
konferenci o recovery**
strana 4

Milí čtenáři, někteří z vás si jistě vzpomenu, že na základní škole slýchali cosi o „zemi, kde zítra znamená již včera“. Protože už je to opravdu hodně dávno, připomínám, že se nejednalo o žádné pohádkové království, ale o rodnou zem našich okupantů, která byla tak rozlehlá, že na jednom jejím konci vycházelo slunce bezmála o dvanáct hodin dříve, než na konci druhém. O té divné zemi však psát nechci. Jen mě tak napadlo, že v cestování časem lidstvo od mých školních let (kdy zítra mohlo znamenat již včera) značně pokročilo, protože například o tématu tohoto úvodníku jsem měl jasno ještě před tím, než minulé číslo Ledovek prošlo závěrečnou redakční úpravou.

Jsem sice spíše optimistou, pokud jde o vaši dlouhodobou paměť (viz první věta předchozího odstavce), ale nepředpokládám, že si ještě pamatujete, jaké informace jste se dozvěděli z novin, které vyšly před třemi měsíci. Dovolím si proto připomenout, že minulé číslo Ledovek bylo věnováno zahájení provozu „našeho“ Centra duševního zdraví (zkráceně „CDZ“). I můj úvodník se tehdy hemžil zkratkou CDZ a v jeho závěru jsem se pochvalně zmínil o odborných i lidských kvalitách členů týmu, který v našem novém Centru duševního zdraví působí. I stalo se, že se mi nejmenovaná redaktorka tohoto občasníku po přečtení konceptu výše citovaného úvodníku svěřila, že ji „velmi zamrzelo, že není členem CDZ“.

Řekněte sami: Není tohle trefa do černého? Vždyť přeci všichni víme, jak je pro pověstné „dítě v nás“ (či „naše vnitřní dítě“, chcete-li) ohromně důležité, aby bylo chváleno. Aby od svého okolí a zejména pak od přirozených autorit, ke kterým vzhlíží, dostávalo zpětnou vazbu, že je vnímáno, akceptováno a oceňováno. A především aby cítilo, že ti, na kterých mu záleží, ho mají rádi...

Ano, všichni to víme, ale nejsem si jist, zda s touto znalostí dostatečně pracujeme a zda ji běžně promítáme do svého chování k jiným lidem. Mám-li si nejprve zamést před vlastním prahem, musím přiznat, že jako ředitel nebývám příliš pozorný k vnitřním dětem svých spolupracovníků a jako rodič na tom nejsem o mnoho lépe.

Jak se dočtete v tomto vydání Ledovek, blíží se tradiční Dny duševního zdraví. Chtěl bych si při této příležitosti dát předsevzetí, že budu mnohem laskavější k vnitřnímu dítěti každého bližního svého. Kdo z vás mě přistihne, že toto předsevzetí porušuji, může mi dát pohavek. Mimochodem, Aleno, jsi skvělá redaktorka a hlavně jsi úžasný člověk!

Nerad bych se, moji milí čtenáři, připravil o vaši přízeň tím, že vám budu dávat domácí úkoly, ale potěšilo by mě, kdyby se třeba jen jediný z vás rozhodl, že mě v mém předsevzetí bude následovat.

Petr Hubínek, 6. září 2019

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

PLZEŇSKÝ KRAJ

Představujeme vám

Davida Javorského

David je od začátku června posilou týmu sociální rehabilitace v Klatovech. Vystudoval střední průmyslovou školu, obor elektrotechnika, a pak roční pomaturitní kurz zaměřený na angličtinu a němčinu. Po škole nejprve pracoval v obchodě a administrativě. Pochází z Klatov, kde je spokojený a místo svého bydlení i působení neplánuje změnit. To jsou pro klatovský tým dobré zprávy!

tantkou Ledovce, pozn. redakce). Takže to celé byla taková náhoda. Na doporučení spolupacientů jsem se šel podívat na jednu z informačních schůzek, kterou tam na oddělení Ledovec pravidelně realizuje.. Šel jsem tam jen tak, ze zvědavosti a rozhovor s Honzou Zemanem (pracovník týmu sociální rehabilitace Plzeň venkov, pozn. redakce), který mě poté odkázal na Vladku Křížovou, způsobil, že mě to postupně začalo víc a víc

zajímat. Teď jsem právě absolvoval kurz pro peer konzultanty v CMHCD Praze a příští rok mě čeká kurz pracovníka v sociálních službách.

✦ Jak se na to díváš zpětně? Naplnilo se Tvoje očekávání?

Před dvěma lety bych nečekal, že něco takového budu dělat. Zajímavá zkušenost. Moje očekávání se naplnilo na 130 procent. Baví mě se v této oblasti vzdělávat. Paradoxně mně vlastně moje onemocnění přineslo práci, která mi dává smysl. Můžu z vlastní zkušenosti pomoci jiným lidem, kteří zažívají tyto problémy. Ano, rád pomáhám lidem, myslím, že jsem empatickejší a citlivější. Navíc se mi hodně líbí týmová práce. Je fajn, že si předáváme informace. Je mi fajn v kolektivu, je hezký, že se k sobě chováme slušně. A pak mám rád, když zažívám zlomové okamžiky u našich klientů, když se jim začne dařit lépe.

✦ Přinesla Ti nová práce ještě něco dalšího kromě smysluplné práce?

Novej pohled na život. Uvědomění, že by si člověk měl více vážit života, jen právě toho, že je zdrav.

J ✦ ak odpočíváš?

Já odpočívám nejvíc při sportu, anebo manuální práci doma – například při opečování zahrady. Takže rozhodně aktivní odpočinek.

✦ Nějaká zajímavost o Tobě, v čem jsi výjimečnější ve Vašem týmu?

No to si vůbec netroufnu...

✦ Zkus to!

Po dlouhém mlčení, nabádám Davida k využití rady jedné z kolegyně přítomné v kanceláři: Silvi, v čem jsem výjimečnější? *Seš hodně pokornější! A skromnější!* (David s rozpaky přitakává: Jo, to je asi pravda, to jsem.

Silvie dodává: *A hezkej!* (David nesouhlasí, Vrba ano, vše zapisuje.)

✦ Davide, děkuju za rozhovor a ať se Ti daří!

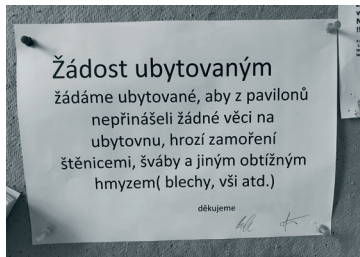
vrba

OKÉNKO NADĚJE

Naše pravidelné okenní rubriky Vám přináší pohledy na naděje a beznadějí již podesáté. Tentokrát pro Vás naši redaktoři zachytili pohledy opravdu speciální. Vězte, že s následujícími vyobrazeními se můžete velmi okatě potkat ve dvou různých institucích, které poskytují podporu nebo péči potřebným. Myslíme si, že dalšího komentáře není třeba. (red)

OKÉNKO BEZNADEJE

◀ Camphill je mezinárodní hnutí provozující místa pro důstojný a smysluplný život lidí s mentálním handicapem nebo s duševním onemocněním. Základním modelem je společný život „zdravé“ rodiny a několika lidí se znevýhodněným, starost o sebe navzájem, zapojení do společné práce i slavení. Tyto rodiny vytvářejí širší komunity se společnými farmami, dílnami apod. Hnutí bylo založeno ve Skotsku ve čtyřicátých letech 20. století Dr. Karlem Königem a vychází z učení Rudolfa Steinera (tzv. antroposofie). Největší počet camphillských komunit je ve Spojeném království, ale rozšířily se do celého světa. V ČR je zatím jediný Camphill v Českých Kopistech (www.camphill.cz).

Kiri potkáte v Ledcích také většinou na kulturních akcích Ledovce určených veřejnosti. Za tou poslední - Svatojakubským pouťovým veselím se ohlíží takhle:

Ohlížíme se...

... za Svatojakubským pouťovým veselím na Ledovci

Svatojakubská pouť v Ledcích je velice důležitá událost, která půl prázdniny a stahuje obyvatele z Plzně a okolí na jedno místo – do Ledec. Kromě monstrózních kolotočů, střelnic, stánků s cukrovou vátou, hlasité hudby z repráků na návsi se cosi odehrává i v kostele. Tomu „cosi“ se říká pouťová mše a tento den je jedinečný v tom, že se v chrámu Páně objevuje víc lidí než je běžné (je tomu tak snad ještě možná o půlnoční...). No a pak je tu ještě jedna pouť – ta na Ledovci!

Kdo jste naši pouť ještě neměl možnost zažít, vězte, že vypadá asi takhle: dvůr fary, po jeho obvodu stánky s různými výrobky a řemesly, před farou důležité stánky s občerstvením, pod vzrostlými kaštany stolký a lavičky k posezení a mezi tím vším cvrkot, frmol, povídání, smích, zkrátka taková normální pouťová idylka.

Letošní pouťové veselí bylo v mnohem tradiční – vonička sprostónárodních pís-

nechá bavit, než ten, co to tvoří. Pak jsem odjela na rok do Kazachstánu, do jiný františkánský farnosti, pomáhat ve službě lidem. No a tam mi Fojtíčkovi napsali, že až se vrátím, že mě chtějí (ale proč vlastně, to netuším... to se musíš zeptat Martina (Tak jsem Martinovi z redakce položila otázku a tu je odpověď: „Protože byla dobře prdlá. No ... a taky měla pak dredy, vid’...). Tak když jsem se vrátila, tak jsem do Ledovce šla a od té doby se mě nějak nemůžou zbavit...”

Kiri je na Ledovci od listopadu 2003. Tehdy nastoupila do Terapeutického centra Ledovce v Ledcích jako pedagogická a komunitní pracovnice. „To znamenalo, že jsem prostě byla spolu s lidma, co k nám přicházeli, a dělali jsme společně v tkalcovně a na zahradě a řešili jsme věci, kdykoli bylo potřeba je řešit. Když to přeženu, tak tehdy se maximálně plánovalo, co budeme pěstovat na kterém záhoně, anebo na kterém stavu se bude co tkát. Pak se to změnilo. Se zákonem (Zákon 108/2006 Sb., o sociálních službách, pozn. redakce). No a v roce 2010, kdy jsem se vrátila po rodičovské dovolené, už jsme byli dávno denním stacionářem – regulérní sociální službou a já jsem se stala pracovníkem v sociálních službách.“ Dnes tedy Kiri potkáte jako pracovníka týmu sociální rehabilitace Dům Ledce (dříve služba denní stacionář). Je prostě

sociální pracovník a diplom z Pedagogické fakulty ZČU už nějakou tu dobu leží v šuplíku a na prvním stupni některé základní školy se s ním nejspíš nepochlubí... I když – kdo ví.

Říká, že na Ledovci má nejraději ten „punk“, co už tady teď moc není a nemůže být, anebo je, ale ne v takových rozměrech. To právě díky zákonu. I dredy nakonec ostříhala... „Mám na Ledovci nejraději, že i když je to těžký, tak je to pořád o hledání smyslu, a taky to, že to není každý den to samý, že se děje furt něco jiného. Někdy je to pohoda a někdy dobrodružo, obojí mám ráda. A lidi! Mám moc ráda lidi, který k nám chodí do služby, včetně kolegů.“

Kiri dělá ráda spoustu věcí, ale nerada to (například, že ráda fotí a cestuje) sděluje. Poněvadž, když to, že cestuje, vysloví, přijde si jako ta, která běhá po cestovkách a tak to není. Vyjmenovávat záliby jí přijde vytržený z kontextu. Prostě ráda žije, se vším, co to žít přináší.

Doma má kromě dětí a muže taky ještě holuby, kteří nejsou její a ona se s nimi musí smířovat.

„A to je taky ten život!“

S Kiri provedla bleskový telefonický hovor vrba

Co to je KIRI

Slyšeli jste někdy ve spojení s Ledovcem tohle slovo? Víte, co znamená? Pokud ano, pak je jasné, že jste na nás jakkoli navázání už nějaký ten čas.

Kiri není nic, Kiri je totiž NĚKDO! Kiri je Kristýna, o níž se nemluví jinak než jako o Kiri a tohle jméno je skloňováno často a ve všech pádech, avšak výsledkem je vždy stejný tvar – Kiri! Jak jednoduché. To ovšem o jeho nositelce napsat nemožu. Je to žena složitá. Sama se označuje slovem, které neprošlo redakční úpravou, v jemnější formě bychom snad mohli použít „třeštíprdló, zmatkař nebo zbrkloun“. Zřejmě právě žije velmi živé období (nejspíše je tím obdobím celý život), protože na otázku, co ji baví, mi sdělila: „Řádit!“ Však pojďte se seznámit.

Tak nejprve, jak Kiri k Ledovci přišla? „Já se znala s Fojtíčkama (Janou a Martinem, zakladateli Ledovce, pozn. redakce) už před Ledovcem. Seznámili jsme se, když se vrátili z Anglie z Camphilla a začali bydlet v Ledcích. V té době dělali hodně akcí společně s františkánskou farností v Plzni, kam jsem taky patřila, takže jsem byla účastníkem na prvním Velmi K.O., první Záhradě, prvním Na Ledovce... (akce Ledovec pro veřejnost, pozn. redakce), ale spíš jako konzument, co se

Zprávy z cest

„Duševné zdravie a zmysluplný život“

a také primární prevenci v oblasti duševního zdraví ve školách chtějí naši sousedé na Slovensku

V kalendáři je září. Venku léto ještě tak úplně nechce skončit, a když se otočím, tak v dohledu jsou prázdniny – doba dovolených, potkávání, cest... Je těžké se nastartovat do pracovního rytmu, dodržovat jej v souladu se školními povinnostmi dětí

a udržet si přitom alespoň minimální hladinu pevných nervů pro zachování duševního zdraví, kterému je navíc často naprosto jedno, jaké je roční období. Je to jedno i zákonu o sociálních službách. Totiž- všechny sociální služby musí fungovat i v létě – v době prázdnin a dovolených. A protože primární prevence v oblasti duševního zdraví, kterou s kolegy jako jednu z dalších aktivit při Ledovci realizujeme, není sociální službou a navíc žáci středních škol prázdniny mají, mohli jsme my, jako lektori, v létě od přímé práce s kolektivy odpočívat a zahlítn své mozkové kapacity přemýšlením

o důležitých tématech spojených právě s primární prevencí. Jak jsem již předslala, primární prevence není záležitostí sociální, ba ani čistě zdravotní. Dokonce ani Ministerstvo školství a mládeže ČR ji (prevenci v oblasti duševního zdraví)

nepovažuje komplexně a systémově za svou. Primární prevence v oblasti duševního zdraví je věc mezioborová. Řekla bych, že je to mezioborová horká brambora. A snad i proto jsme začali, v rámci pracovní skupiny, která funguje při národní síti Blázníš? No a!, více mluvit nahlas o tom, že by měla mít primární prevence v oblasti duševního zdraví svoje stálé místo. A to třeba právě v systému všeobecné primární prevence, který má tak pěkně se standardy i certifikacemi nastaveno MŠMT. Zkrátka, není nám lhostejné, zda vůbec někdo tu hor- kou, však nedovařenou, bramboru dovaří...

Je ještě třeba podotknout, že program Blázníš? No a!, který v ČR začal Fokus Praha realizovat v roce 2005 podle německé metodiky, považujeme v současné době za nejvíce propracovaný a efektivní program prevence duševního onemocnění určený cílové skupině středoškoláků. Sami s ním v Ledovci máme čtyřletou zkušenost. A nejméně taky tak dlouho víme o tom, že prevence v oblasti duševního zdraví, a nemáme na mysli tu zdravotnickou, nýbrž prevenci primární – školskou, si zaslulu-

je stejně velikou pozornost jako ostatní aktivity a služby z této oblasti, kterým je k co nejlepšímu „výkonům“ pomáháno skrze právě probíhající reformou psychiatrické péče. A o nic menší pozornost, než jakou mají jednotlivé formy tzv. rizikového chování v rámci všeobecné primární prevence v gesci MŠMT. Takové pozornosti se jí zatím nedostává.

A protože se někde začít musí, vydali jsme se o výše popsaném tématu přemýšlet společně a nahlas také do Bratislavy, kde se konala mezinárodní konference

„Duševné zdravie a zmysluplný život“. S kolegyněmi z Fokusu Praha jsme tu přispěly mimo jiné položením otázky: Včasná prevence v oblasti duševního zdraví - Kde je její místo? Otázka byla zároveň názvem konferenčního příspěvku, o nějž se s vámi moc rádi podělíme třeba někdy příště. Dnes chceme dát prostor odkazu na dokument, který je výsledkem třídeního setkání v Bratislavě, a ve kterém se už od samého počátku nezapomíná vedle prevence zdravotnické také na tu školskou! A z toho máme radost.

Přečíst si jej můžete na www.integradz.sk/medzinarodna-konferencia.html

Alena Vrbová

Ledovec má v CHRCu sdílenou Lednici

Od září máme v CHRCu sdílenou lednici. Někdo by možná soudil, že ji používáme na chlazení kolemjdocích, aby se z nich byli víc Ledovčani. Není tomu tak.

Je určená k tomu, abyste nemuseli vyhazovat jídlo, které vám zrovna přebývá. Přinesete ho do sdílené lednice. Někomu jinému třeba to vaše jídlo zrovna chybí, došly mu peníze, nemá sílu si uvařit, nebo je to zrovna to, na co teď má chuť. Může si ho ze sdílené lednice prostě vzít.

Lednice je dostupná v době, kdy je otevřený CHRC, tzn. od pondělí do čtvrtka od 13:30 do 17:00. Na lednici je papír,

kam se zaznamenává, dokdy je to které jídlo použitelné, navíc obsah lednice průběžně hlídá Mirka, tak ručíme za kvalitu! Přijďte se kouknout, co v lednici je nebo i něco přineste!

Martin Fojtíček

Město Plzeň

Ministerstvo zdravotnictví České republiky

Práce a zaměstnání

představujeme vám dalšího ze vstřícných zaměstnavatelů

hotel IBIS v Plzni

IBIS je velká hotelová rodina, která má okolo 1000 hotelů. Patří do skupiny ACCOR, má celkem 38 značek. Je to jeden z největších hotelových řetězců vůbec. Společnost ACCOR byla založena dvěma pány, Paulem Debrule a Gérardem Pélissonem, v šedesátých letech. První hotel značky Novotel byl otevřen v srpnu roku 1967 ve Francii, první IBIS pak v roce 1974 v Bordeaux.

Prostřednictvím následujícího rozhovoru Vám představíme nejen manažerku plzeňské pobočky, Lindu Schneiderwindovou, ale i to, jak to v Hotelu IBIS v Plzni zkrátka chodí.

► Jak jste se k této práci dostala?

To je složitý příběh... kdysi jsem dělala pro Best Western hotel Panorama na Košutce a protože se tehdejší sales manager Marek Audes znal s mojí paní ředitelkou a hledali někoho na pozici front office managera, oslovila mě s tím právě paní ředitelka. Tehdy se hotel otevíral (1. 8. 2009), brzy budeme mít výročí 10 let! Paní ředitelka mě v podstatě donutila se přihlásit do výběrového řízení, původně jsem nechtěla odejít. Ale nakonec mě přesvědčila, za což jsem velmi ráda a pracuji tu už celých deset let.

► Jak vypadá Váš klasický pracovní den? Co během něj děláte?

Všechno (úsměv). Přijdu, pozdravím se s každým, kdo tu je, popovídáme si, co nás čeká a jak se kdo má. Potom to jsou e-maily. Chodím tu přes den a řeším pro-

recepti recepční, dále sales managera, obchodního manažera a pak u nás pracují tři administrativní pracovníci.

► Sháníte v současné době nové zaměstnance?

Aktuálně ne, ale vždycky se to objeví během roku. Teď jsme spokojení, máme dostatek zaměstnanců.

► Jaké formy úvazku nabízíte?

Hlavní pracovní poměr, a to i na zkrácený úvazek, dále dohody o provedení práce nebo dohody o provedení činnosti.

► Pozná se u Vás, kdo je kdo (mám na mysli kdo je zdravý a kdo je osobou se zdravotním postižením)?

Nepoznám. Přišlo by mi absurdní někoho značkovat.. Jsme tu taková trochu rebelanti, ani nenosíme štítky se jmény na oblečení, i když bychom měli. Vždycky je možnost se zeptat na jméno dotyčného, když to někoho zajímá. Chceme, aby s námi hosté mluvili (úsměv).

ACCOR HOTELS
Feel Welcome

► Máte dlouhodobé zaměstnance nebo zaměstnáváte lidi spíš na přechodnou dobu?

Vždycky se snažíme, aby ta spolupráce byla co nejvíce dlouhodobá, jak je to možné. A to se, doufáme, daří, zaměstnanci u nás zůstávají. S každým se snažíme do-

vozní věci, nabídky, prodej, rozhodnutí, s kolegy, prostě co je potřeba. Jsem tu celý den k dispozici všem zaměstnancům hotelu. Den se mi naplňuje podle toho, co vyplyne.

► Jak se odreagujete po práci?

Čtu. Čtu hodně anebo chodím za naším panem šéfkuchařem, který má báječného psa. Je to taková psí terapie a ta funguje. Je strašně hodnej, taková veselá psí povaha.

► Kolik zaměstnanců IBIS v Plzni zaměstnává?

Je nás 20 se stálým pracovním poměrem a dalších 20 na různé dohody. Jsme vázáni sezónností, takže se poměr zaměstnanců během roku mění.

► Na jakých pozicích je u Vás možné pracovat?

Jako pokojské - úklid, tzv. housekeeping, v kuchyni potřebujeme kuchaře a pomocné práce, v restauraci číšníky a servírky, na

mluvit – i pro nás je to dobrá investice. Samozřejmě i tak to někdy nevyjde nebo se změní situace a kolegové jdou vstříc novým výzvám.

► Co Vám přineslo zaměstnávání lidí se znevýhodněním? Zažila jste díky němu nějakou změnu ve svém životě?

Jsme rádi, když vidíme, že se těm lidem daří. Radikální změnu asi ne... Možná krom toho, že jsem si poslední dobou uvědomila, jak si vážím lidí, kteří pracují v pomáhající profesi. Je to náročná práce, my zažíváme oproti jejich práci jen takový střípek. Taky si samozřejmě člověk víc váží toho, že je zdravý.

► Na co nejraději vzpomínáte jako zaměstnanec?

Na legraci s kolegy... A pak taky vzpomínám dost na kolegy, kteří už odešli, a jsem na ně často pyšná, když vidím, jak rostou

Foto: archiv Lindy Schneiderwindové

– jak lidsky tak profesně.

► Zaměstnáváte i lidi s handicapem – čím to je, že z toho nemáte obavy?

Asi proto, že nevíme, čeho bychom se měli bát. Musí se to zkusit, a buď to bude fungovat, anebo ne. Nic jiného tím ale neriskujeme.

► Setkáváte se někdy s potížemi u zaměstnanců?

Setkáváme – všichni. Často o tom mluvíme... Téměř každý zaměstnanec se s tím setkává. Pořád jsme ale laici a uvažujeme o tom, že bychom se chtěli dozvědět něco víc. Možná se Vám někdy na podzim ozve, abyste nás víc zasvětili do problematiky.

► Z čeho máte největší radost jakožto zaměstnavatel?

Když jsou kolegové spokojení. Všeobecně když se hotelu daří, ale hlavně když se u nás kolegové a hosté cítí dobře.

► Zaznamenali jste nějaký výrazný po-

sun u někoho, kdo byl nebo je Vaším zaměstnancem?

Určitě. Tak třeba u jedné zaměstnankyně jsme zažili velký posun, kdy začala samostatně bydlet v chráněném bydlení. Výrazný posun je u kolegyně, která se přestěhovala do Anglie.. těch posunů je hrozně moc. Obecně jsme rádi, když jsou zaměstnanci otevření a fungují přátelsky – nebojí se nám říct něco o sobě. Je potřeba mluvit o tom, co člověk potřebuje, díky tomu to pak můžeme řešit.

► Někjaké plány s hotelem do budoucna?

Určitě, pořád je co vylepšovat a hotelové prostředí je hodně dynamické. Doufáme, že se hotelu bude dařit i nadále.

► Tak ať se vám daří!

Za rozhovor poděkovala Lenka Chroustová

DNY PRO DUŠEVNÍ ZDRAVÍ 2019

Plzeň — Moving Station

Pořádá Ledovec, z.s.
další informace a podrobný
program na www.dpdz.cz

Čtvrtek 10. 10.

9:00–12:00 – **Regionální setkání k reformě psychiatrické péče v Plzeňském kraji**
Setkání pro zástupce státní správy a samospráv, poskytovatelů zdravotní i sociální péče, uživatelů i uživatelských organizací se koná pod laskavou záštitou krajského zdravotního garanta reformy psychiatrie pana Doc. MUDr. Jana Vevery Ph.D., přednosty Psychiatrické kliniky FN Plzeň.

Pátek 11. 10.

18:30 – **slavnostní zahájení DPDZ pro veřejnost**

19:00 – **SQUADRA SUA: O humoru – akademické pojednání o humoru s praktickými ukázkami**

21:00 – **Vražda krásy** – vystoupení nejlepší kapely z těch, co už nebudete chtít nikdy slyšet!

Sobota 12. 10.

14:00–15:30 – **Bc. Markéta Hovorková** – seznámení s projektem SPOLU, ukázky aktivit, společná diskuze
14:30–15:30 – **Tělo a duše / Ján Koreň: Masáž – co to je?** Co to je masáž a co nám může přinést. Její působení na tělo i duši. Přednáška s prostorem pro diskusi.

15:45–16:45 – **Tělo a duše / MUDr. František Soukup: Terapie – co to je?** Co to je terapie, kdo ji vede, co od ní čekat. Jaká práva má terapeut a jaká nemá. Jak vypadá terapeutické sezení a jak by vypadat nemělo. Přednáška s prostorem pro diskusi.

17:00–18:30 – **Moje jméno není diagnóza – beseda**
Duševní onemocnění z pohledu lidí, kteří je prožívají

19:00–21:30 – **Bylo jednou jedno město bláznů...** – promítání filmu s úvodním slovem Petra Moravce
Doprovodný program:

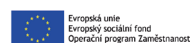
16:00–18:00 – **Promítání krátkých filmů**

Informační stánky pomáhajících organizací v oblasti duševního zdraví

Výstavy „Abstrakce mé duše“ Jany Bystřické a „Šumavské krajiny“ Lenky Kohoutové

Hanka Viktorová – kreativní dětský koutek

Domaluj si svoji realitu – průběžný výtvarný workshop

Ledovky

Redakce: Ledovec
Tetris: Honza Příhoda
říjen 2019, číslo 10, náklad 500ks
Chcete nám do dalšího čísla
příspěv i Vy?
Napište Vrbě na
recovery@ledovec.cz
nebo se domluvíte na telefonu
+420 735 75 12 55

Kontakty
www.ledovec.cz
www.zotaveni.cz
www.cirkuspaciento.cz
www.pomocnaskola.cz
www.normalnestuduju.cz
www.gardengang.cz
www.facebook.com/ledovec

INTROVERTNÍ VYSTŘIHOVÁNKA

Podzim bývá pro spoustu lidí obdobím úbytku energie, smutku, dokonce depresi. Dnešní vystřihovánka udělá radost všem, kteří se mezi lidmi necítí zrovna komfortně a přesto na společenský život nechtějí rezignovat.

Záměrně jsme dnes zvolili techniku, která patří k těm nejjednodušším. Opravdu. Zvládne ji každý za pár sekund. Opravdu.

Na vnitřní dvoustraně Ledovek najdete dvě značky ☒, ve kterých prostříhnete přibližně velké (spíš tedy nenápadně malé) otvory.

Při čtení na veřejných místech jste dostatečně kryti Ledovkami a přesto můžete, vzniklými otvory, pozorovat dění kolem sebe.

Tak vzhůru mezi lidi. A hlavně nenápadně!

(HP)

Chystáme pro vás...

...Konferenci o zotavení

11. a 12. února 2020 pořádá Ledovec v Plzni mezinárodní konferenci o zotavení (recovery). Plný název, kdybychom chtěli udělat dojem (anebo zmatek) by byl „Druhá První česká mezinárodní konference o zotavení“. První konferenci o zotavení jsme pořádali v roce 2016 a byla moc podařená (hlavní příspěvky z ní najdete na webu www.zotaveni.cz). Tehdy jsme hrdě oznamovali, že je to první česká konference o tomto fenoménu a zároveň jsme chtěli podtrhnout její význam tím, že jsme ji udělali mezinárodní. Odtud tedy První česká mezinárodní konference o zotavení. A teď bude druhá! Druhá konference

bude větší než první, aby se na ni vešlo 350 účastníků, pořádáme ji v prostorách DEPO2015. Díky spojení konference s pravidelným mítinkem Evropské asociace komunitních služeb EUCOMS (www.eucoms.net) a projektem New Learning and Teaching in Mental Health očekáváme až sto hostů ze zahraničí. Konference má dvě podtémata: jazyk a zotavení a instituce a zotavení. Kromě plenárních zasedání připravujeme řadu workshopů a doprovodných akcí. Podrobnosti ke konferenci a její program se budou postupně objevovat na webu www.recovery2020.cz. Zde je možné se také na konferenci přihlásit. Těšíme se na vás v únoru!

Martin Fojtíček

Konference o recovery
Plzeň, 11. až 12. únor 2020
Druhá první česká mezinárodní

PŘIHLAŠUJTE SE! - www.recovery2020.cz

Nejspíš už jste si zvykli, že posledních pár čísel prokládá svými kreslenými vtípky náš kolega Josef Marek. Tak jako ze sebe sama a většiny kolegů, i z něj tahám příspěvky do Ledovek jako z chlupaté deky. Samozřejmě pokaždé zdatně oponuje, že není schopen (a vtípen), nic mu neleží v „šuplíku“, nemá nápad..., pokouší se mě zkrátka všelijak přesvědčit, že by tentokrát noviny mohly vyjít bez „něho“... Však to asi znáte. A tak jsem se nakonec, dlouho dlouho po uzávěrce čísla, musela odhodlat k domovní prohlídce! (Ano, i taková je práce redaktorky.) A vyplatilo se to! Nejen, že jsem zabila dvě mouchy jednou ranou (dlouho slibovaná návštěva), ale navíc jsem v těch „prázdných šuplíkách“ našla poklady. A k některým z nich navíc i svolení k publikování. A taky vím, že příští Josefovo spílání, mě skutečně nerozhodí. (Takže mouchy nakonec tři... čtyři?)

A tu je první z pokladů. Tentokrát vám s Josefem nabízíme na malou oslavu Světového dne duševního zdraví, který připadá na 10. 10., Zastavení s medvědem.

(vrba)

